Hatodik üzenet

Továbbmenni az Úrral
a sátoros gyülekezeti életből a templomi gyülekezeti életbe
Krisztus Testének mint az élő Isten templomának felépítéséért

Igeolvasmány: Mt 12,3-4. 42; Jn 14,21. 23; Róm 8,28-29; Zsolt 27,4; 36,8-9; 43,4; 84,4-5

I. Az Úr bennünk arra vágyakozik, hogy továbbmenjen a sátoros gyülekezeti életből, amely a lélek pusztájában történik, a templomi gyülekezeti életbe, amely Krisztussal, a mindent tartalmazó Szellemmel, mint a jó föld valóságával történik a szellemünkben – Héb 6,1a; Józs 3,14-17; 5Móz 8,8; Ef 2,21-22; Kol 1,12; 2,6-7.

II. A szent sátor és a templom a gyülekezet két szempontját jelképezik:

A. Az 1Királyok 8,1-11 megmutatja, hogy a szent sátor egybeolvadt a templommal; a szent sátor a pusztán keresztül haladó hordozható előfutár volt, míg a templom Isten építésének a kiteljesedése a tipológiában.

B. A templom mint a szent sátor megnagyobbodása a gyülekezet megerősödését és stabilizálódását jelenti, a templomban lévő bútorzat megújulása és megnagyobbodása pedig a szentek Krisztus-tapasztalatának megújulását és megnagyobbodását jelenti; a templom és a templomban lévő Szentek Szentje mérete kétszer akkor volt, mint a szent sátor azoknak megfelelő mérete; továbbá, a Frigyláda kivételével, a berendezések és az eszközök mérete és száma jelentősen megnövekedett az Ő megnagyobbodott kifejeződéséért – 6,2. 20; 2Krón 4,1-8; vö. 2Móz 26,3. 16. 18. 22-24. 33.

C. A szent sátor Isten gyülekezetét jelképezi a földön, vagy az Ő gyülekezetét a településeken, míg a templom a gyülekezetet mint Krisztus Testének a valóságát jelképezi; a helyi gyülekezetek a drága eljárás ahhoz, hogy bevigyen minket a Test valóságába mint Isten ökonómiája dicsőséges céljába – Ef 1,22-23; vö. Jel 21,10-11.

D. Az egyedülálló szolgálat Isten egyedülálló bizonyságáért van, Isten egyedülálló bizonysága, Krisztus Teste valósága, pedig a helyi gyülekezetekben realizálódik – 2Móz 25,22; 38,21; Jel 1,2. 9; vö. Ef 4,4; Jn 16,13.

E. Az 1Korinthus 12-ben leírt Test az a bizonyság, amellyel egy helyi gyülekezetnek rendelkeznie kellene; ez a Test bizonysága; a helyi gyülekezetnek ma egy olyan bizonyságnak kell lennie, amely kifejezi Krisztus Teste valóságát – 14-18. 20. vers.

F. A gyülekezet az egység bizonyságáért létezik; amikor a „helyi gyülekezet"-re utalunk, a hangsúlyunk a gyülekezeten van, nem pedig a „helyi"-ségen; az élet, amely a gyülekezetek birtokában van, az egység élete – Jn 17,11. 21. 23; Jel 1,10-12.

G. Krisztus Teste valóságának a bizonysága Isten végső helyreállítása – Isten örökkévaló ökonómiájának helyreállítása azzal együtt, hogy Krisztus minden a számunkra, Krisztus Teste egységével együtt és azzal együtt, hogy a Teste minden tagja funkcionál – 1Tim 1,3-6; 6,3-5; Héb 13,9; Ef 1,17; 3,2. 8-11. 16-21; 4,1-6. 16.

III. János evangéliuma Krisztusnak mint életnek az evangéliuma a gyülekezetnek mint az élő Isten templomának felépítéséért; ez az építőmunka annak útján végeztetik el, hogy megtapasztaljuk és élvezzük a megfeszített és feltámadt Krisztust mint az élet fáját – Jel 2,4-7; 1Pt 2,24; Jn 11,25; 6,57. 63; 2Kor 6,16:

A. Az élet alapelve a halál átváltoztatása életté (Jn 2,1-11), az élet célja pedig a gyülekezetnek mint Isten házának, Isten templomának építése (12-22. vers); így az Úr kijelentette, „Rontsátok le a templomot, és három nap alatt megépítem azt" (19. vers).

B. A halála, a fizikai testének a kereszten való elpusztulása, által a vétkeinket és bűneinket hordozta, hogy megváltson és megigazítson minket, a halála pedig a betegségeink meggyógyulását szolgálta – Ésa 53,4-6; Róm 3,23-26; 1Pt 2,24.

C. Az Úr fizikai testének megsemmisítése az ördög, akinek hatalma van a halálon, megsemmisítését is jelentette; amikor Ő meghalt a kereszten, akkor a régi teremtés, az óember, a hústest, a Sátán, a bűn, a bűnök és a világ megfeszíttetett a kereszten; így, Isten szemében, Krisztus megfeszítése után az egész világegyetem ki lett takarítva – Héb 2,14; Róm 6,6; Gal 2,20; 5,24; Jn 1,29; 3,14; 6,70-71; 12,31; Mt 16,23; 1Kor 15,3.

D. Az Úr fizikai testének megsemmisítése és az Ő három napon belüli feltámasztása azt is jelentette, hogy meghalt mint egy gabonamag, és feltámadt, hogy felszabadítsa és kitöltse Isten isteni életét mint Isten isteni tüzét az Ő sok hívőjébe, és így a sok hívőjét Isten reprodukciójává tegye – Jn 12,24; Lk 12,49-51.

E. Krisztus halála és feltámadása által megnövekedett az Ő fizikai teste, hogy az Ő testületi és misztikus Teste legyen, amely Isten egyetemes temploma, a gyülekezet mint az élő Isten háza – 1Kor 3,16-17; 1Tim 3,15; 1Pt 2,5; Ef 2,21-22.

F. A sok lakóhely nem más, mint a sok tagja Krisztus Testének, amely Isten temploma – Jn 14,2. 23; Róm 12,5; 1Kor 3,16-17.

G. A sok magként, amely Krisztus életet felszabadító halála által jött létre, és Krisztus misztikus Testének, amely Krisztus életet kitöltő feltámadása által jött létre, sok lakóhelyeként azoknak kell lennünk, akik a lehető legnagyobb mértékben szeretik Őt annak során, hogy a cserépedényeinkben lévő kincs ereje által megfeszített életet élünk a feltámadási élet megnyilvánulásáért – Jn 14,21. 23; Róm 8,28-29; 2Kor 4,7-18; 12,7-9.

IV. Dávid és Salamon két szempontban jelképezi Krisztust Isten építéséért:

A. Dávid Krisztust a testet öltésétől az Ő isten-emberi életvitelével és a szenvedéseivel a haláláig jelképezi (a jászoltól a keresztig) – Mt 12,3-4; 22,41-46.

B. Salamon Krisztust a feltámadásában dicsőségben mint a bennünk lévő megelevenítő Szellemet (beleértve a trónra emelését és a második eljövetelét azzal a céllal, hogy a földi királysága felett uralkodjon) jelképezi, aki Isten bölcsességgel teli szavát szólja, hogy felépítse a gyülekezetet mint Isten templomát – 12,42; 2Krón 1,10; 1Kor 1,24. 30; 12,8.

C. Isten bizonyságot tett, és azt mondta, „Találtam szívem szerint való férfiút, Dávidot, a Jesse fiát, ki minden akaratomat véghez viszi" (Csel 13,22); Dávid a saját nemzedékét szolgálta Isten tanácsa szerint (36. vers [angol ford. alapján]); Isten szíve szerint való ember volt (1Sám 13,14), mert Salamon bizonyságtétele szerint, „Dávid, az én atyám szívén volt, hogy házat építsen Jehova, Izrael Istene, nevének" (1Kir 8,17-20 [angol ford. alapján]; vö. Ef 1,5. 9; 1Kor 12,12-27 – lásd a 13. vers 2. lábjegyzetét).

D. Dávid az ifjúkorától kezdve szenvedett, a szenvedésén keresztül mégis előkészítette az építőanyagokat, szert tett a megfelelő földre a templom építéséhez, és előkészítette Salamont, az építőt, valamint az összes segítőt – 1Krón 21,18-30; 2Krón 3,1; 1Krón 28,9-11. 20-21.

E. Az, hogy Dávid bőségesen előkészítette az építőanyagokat Isten temploma felépítéséhez, azt jelképezi, hogy Krisztus az Ő kikutathatatlan gazdagságát adta Isten gyülekezete építéséhez – 18,7-11; 22,2-5. 14-16a; 28,2; 29,2-9; vö. Ef 3,8-10.

F. Dávid előkészítése a nyomorúságában (1Krón 22,1. 14), a megpróbáltatásaiban és harcai győzelmében Krisztus gazdag gondoskodását jelképezi Isten gyülekezetének építéséhez az Ő megpróbáltatásaiban és az Ő győzelmében a Sátán és a sötétség sátáni ereje elleni harcból álló életében (Mt 4,4. 7. 10).

G. A templom mintája, amit Dávid megkapott, mindannak a mintája [angol; Károli: tervrajza], „amiket a Szellem adott neki" (1Krón 28,12); „mindezeket, mondta Dávid, Ő érthetővé tette Jehova keze írásával énrajtam, az egész mintát" (19. vers [angol ford. alapján]; vö. 2Kor 3,3); a templomot Salamon eszerint a minta szerint építette (1Krón 28,11).

H. Az, hogy Dávid rendbe szervezte Izrael Istennek nyújtott szolgálatait Isten templomával kapcsolatban (6,31-48; 23–26. fejezet), azt jelképezi, hogy a Szellem rendbe szervezi a

gyülekezeti szolgálatokat az Újtestamentumban (1Kor 12,4-27), és azt jelképezi, hogy Krisztus mint a Test Feje felállított egy rendet a Testében, amelyet az Ő összes tagjának meg kell tartania (18. vers; 14,40).

I. A gyülekezet tervrajza nem más, mint a feltámadás Szelleme – a mindent tartalmazó, megelevenítő, összetett, bennünk lakozó Szellem; amikor a feltámadás Szellemében élünk a szellemünkben, Salamon Dávid terve szerint való (Krisztus isten-emberi életvitelének, halálának és feltámadásának összes összetevőjével) templomépítésének valósága beteljesedik bennünk – Jn 2,19; Fil 1,19; Ef 1,17; 2,22; 3,5. 16; 4,23; 5,18; 6,18.

J. Salamon nevének jelentése „békesség", ami azt jelenti, hogy a gyülekezet Krisztus mint a „nyugalom embere" által békességben, zaj nélkül épül – 1Krón 22,9 [Kecskeméthy]; Csel 9,31; Ef 4,29-32:

1. Minden a templom építéséhez használt kődarabot, elvben, már a hegyekben kivágtak, és már ott foglalkoztak vele; így kalapácsnak, fejszének és vasszerszámnak hangja nem hallatszott, és a templomot csendesen építették – 1Kir 5,15-18; 6,7.
2. Ha egy férfitestvér, akivel az Úr nem foglalkozott (aki szüntelen beszél, aki nem figyelmes közönség, és akinek így nem újult meg az értelme), elöljáróvá lesz, a gyülekezet kalapács, fejsze és vasszerszám zajával lesz megtelve; némi „zaj" lehet az, hogy bizonyos szentek harcolnak egymással a másik szent imádságának semlegesítését megcélzó imádkozás által – vö. Ésa 50,4-5; Ef 4,23.
3. Ha a gyülekezetben meghalljuk mások kritizálását, ítélkezését, vitatkozását és ellenkezését, akkor vissza kell vonulnunk a Szentek Szentjébe, vagyis vissza kell húzódnunk a szellemünkbe, és a szellemünkhöz kell fordulnunk; a templom csendességben épül – Gal 6,17-18; Ésa 30,15a.
4. Miután megállapodott a Frigyláda, azok, akiket Dávid az ének szolgálatára állított Jehova házában, a szent sátor előtt szolgáltak énekléssel, míg Salamon felépítette Jehova házát Jeruzsálemben – 1Krón 6,31-32.

K. A Királlyal lakunk az Ő dolgáért, a megfeszített és feltámadt Krisztusként élvezve Őt, hogy belénk építse Magát azért, hogy oszlopokká tökéletesíttessünk a gyülekezetben mint Isten házában – 904. ének [szó szerinti ford.]; 1Krón 4,23; 1Kir 7,17. 21; Jel 3,12.

L. A mindent tartalmazó Krisztusnak mint a feltámadási erőnek és a feldolgozott Háromegy Isten feltámasztó és megelevenítő Szellemének (a valódi és nagyobb Salamonnak) az élvezése által részt tudunk venni Krisztus szenvedéseinek és azzal együtt az Ő isten-emberi, az imádság embereként folytatott életvitelének közösségében, hogy az Ő halálához hasonuljunk (mint a valódi és nagyobb Dávid) az Ő Teste kedvéért (a valódi és nagyobb templomért) – Fil 3,10; Róm 8,11; Mt 12,3-4. 42; Jn 2,19-22; 2Kor 6,16.

V. Isten gondolatai és útjai a gyülekezetnek mint az élő Isten templomának felépítésére magasabbak a mieinknél; el kell hagynunk az útjainkat és a gondolatainkat, és vissza kell térnünk Jehovához, az Istenünkhöz, hogy azt az utat járjuk, hogy élvezzük Őt a gyülekezetben mint az élő Isten templomában – 1Móz 2,9; Jn 6,35. 57. 63; Ésa 55,6-13; 57,20; Jn 1,14; 2,19; 3,34; 17,17; Ef 5,26; 2Kor 3,15-18; 6,16; Róm 8,28-29; Jel 22,1-2:

A. Mint Isten gyermekeinek, meg kell változtatnunk a felfogásunkat, és fel kell ismernünk, hogy Isten arra vágyik, hogy az élvezetünkként nekünk adja Önmagát – Zsolt 36,8-9; 16,11; 19,8; 27,6; 42,4-5; 48,2; 63,7; 66,1-2; 81,1; 89,15-18; 95,1-2; 100,1-2; 126,1-6; Neh 8,10; 1Jn 1,3-4:

1. A gyümölcstermés arról szól, hogy élvezzük Istent – Jn 15,7-11.
2. Az imádság arról szól, hogy élvezzük Istent – JerSir 3,55-56; 255. ének.
3. Az igével való szolgálat arról szól, hogy élvezzük Istent – Jn 6,57. 63; 7,37-39; 1Kor 15,10; 2Kor 3,1-6. 18; 2,17; 13,3; Ef 3,2; 1Pt 4,10-11; Jer 15,16; Ezék 3,1-4; Ésa 55,8-11.
4. Az evangélium hirdetése arról szól, hogy élvezzük Istent – Jn 4,10. 13-14. 31-34.

5. Az Ő vezetésében való részesülés arról szól, hogy élvezzük Istent – 2Móz 33,14.

B. Annak a titka, hogy a keresztyén életet úgy éljük, hogy győztesek lehessünk: Isten mint az élet fája élvezésének útját járni; Istennek nem áll szándékában, hogy bármit is megtegyünk Őérte; az Ő egyetlen vágya, hogy ételként Önmagát adja nekünk az élvezetünkre – 1Móz 2,9; Jel 2,7.

C. Mi ízleljük és látjuk, hogy Jehova jó (Zsolt 34,8 [angol ford.]) Isten házában, Isten templomában, vagyis Krisztusban (Jn 2,19-22), a gyülekezetben (1Tim 3,15; 1Kor 3,16-17; 2Kor 6,16), a szellemünkben (Ef 2,22) és végső soron az Új Jeruzsálemben (Jel 21,22).

D. Szeretnünk kéne Isten házának, a templomnak lakóhelyét és azt a helyet, ahol az Ő dicsősége lakozik, megmarad, hogy megnyilvánuljon – Zsolt 26,8; 84,1; 29,9b; Ef 3,20-21a.

E. „Egyet kértem Jehovától, azért esedezem: hogy lakhassam Jehova házában életem minden napján; hogy nézhessem Jehovának szépségét és tudakozódhassak az Ő templomában" (Zsolt 27,4 [angol ford. alapján]); Jehova háza a kibővült, egyetemes, isteni-emberi egybetestesülés az Atya megnyilvánulásáért, megelégedéséért és nyugodalmáért (Jn 14,2. 20. 23).

F. Krisztusban, a gyülekezetben és a szellemünkben, élvezzük „a lokalizált Istent" mint az Ő háza kövérségét [Kecskeméthy], hogy átitasson minket, mint az Ő gyönyörűségei folyóvizét, hogy a szomjunkat oltsa, és mint az életnek és világosságnak forrását, hogy tápláljon és megvilágosítson minket – Zsolt 36,8-9.

G. „Hadd menjek be Isten oltárához, Istenhez, a vigasságos örömömhöz, és hadd dicsérjelek Téged citerával, oh Isten, én Istenem!" – 43,4 [angol ford. alapján].

H. Isten házában, Isten templomában, élvezzük Isten tekintetének, Isten jelenlétének, megmentését (42,5), hogy Ő lehessen a mi tekintetünk megmentése (11. vers).

VI. „Áldottak, akik lakoznak a Te házadban, dicsérhetnek Téged szüntelen! Szela. Áldott ember az, akinek Te vagy erőssége, s Sionra vezető ösvények vannak szívében" – 84,4-5 [angol ford. alapján]:

A. „Dicsérem neved örökkön örökké" – 145,2b.

B. „Dicsérem Jehovát, amíg élek; éneklek az én Istenemnek, amíg vagyok" – 146,2.

C. „Te pedig Szent vagy, aki Izrael dicséretei között lakozol" – 22,3.

D. „Annakokáért Őáltala vigyünk dicséretnek áldozatát mindenkor Isten elé, azaz az Ő nevéről vallást tevő ajkaknak gyümölcsét" – Héb 13,15; Fil 2,11.

© 2022 Living Stream Ministry